

היא אשת רב,
בתו של רב וראש
ישיבה, בלנית,
מתנחלת מפסגות,
אם לשמונה,
סבתא לנכדים,
עוטה מטפחת. לא
הטיפוס שהייתם
מצפים לשמוע ממנו
על תנוחות בחדר
המיטות

"כל הסיפור
הזה של טומאה
וטהרה הוא הזמנה
להתחבר לעצמי,
לנשיות שלי,
לאיש שלי, ולחוות
תחושה חדשה
של אחדות בגוף
ובנפש. אישה
צריכה להיות
קשובה לגוף שלה"

"בקיום יחסי
אישות, בשונה
מיחסי מין, אף
אחד מהצדדים לא
מתעניין בצרכיו
בלבד", מסבירה
וולפסון. "כל אחד
מבני הזוג חייב
להתרכז בשותף
ולספק אותו. זו
מהותה של זוגיות"

נעמי וולפסון במקווה עבריה, גבעת שמואל. "מצאתי בורות ענקית, גם במגזר הדתי"

מונולוגים מהמקווה

"כגודל התשוקה, כך גודל הקדושה. בתוך המסגרת יש מקום לתת דדור לכל המאווים. זוג נשוי שמקיים קשר מיני בחדר סגור, לאחר שהאישה טבלה כהלכה, מותר לו לעשות כל מה שעולה על דעתו, על פי נטיות ליבו ורצונותיו" • על הציטוט הזה חתומה נעמי וולפסון (54), מטפלת זוגית, אשת רב ומתנחלת • הספר שהוציאה וולפסון עוסק - כן, כן - בסקס

צילומים: מלני פנטון

את וולפסון איך היא מסבירה את כאב הראש הזה למי שאינו מחויב להלכה. "כל הסיפור של טומאה וטהרה הוא הזמנה להתחבר לעצמי, לנשיות שלי, לאיש שלי, ולחווית תחושה חדשה של אחדות בגוף ובנפש", היא עונה. "אישה צריכה להיות קשובה לגוף שלה. יש התאמה מדויקת בין המחזוריות החדרנית של הגוף הנשי והנפש הנשית לבין המסגרת של היהדות. זה אחד לאחד. ביום הטבילה, מבחינה ביולוגית, רירית הרחם חזקה ונכבדת מחדש. מבחינה הורמונלית, האישה מלאה חשק. הלכות נידה מכניסות מימד רוחני לתהליך, יש בהן הרבה כבוד לאישה. יש תקופה בחודש שבה אישה צריכה את הזמן שלה. יש לה שבועיים שהיא יכולה להתכרבל בתוך הפוך שלה, עם ספר, בלי להביא את תיק התיירותים של 'כואב לי הראש' ובלי רגשות אשמה. הקפדה על המסגרת הזאת מביאה הרבה טוב לזוגיות".

לא בטוח שכל הגברים יסכימו עם זה.
"באותם ימים יהיה לגבר יותר קשה, אבל גבר שיהיה מוכן להמתין ולראות את פירות ההמתנה, יגלה שזה לטובתו. לאחרונה הרבה זוגות חילונים מאמצים את זה ורואים כי טוב. ההמתנה עושה את שלה".
לטבילה במקווה מתייחסת וולפסון כאל חוויה רור חנית נעלה. נדמה שהיתה מסכימה לגור בתוך מקווה. "למים יש סגולה מאוד חזקה של חיים", היא אומרת בעיניים נוצצות, "אם אני מדוכדכת, אעשה מקלחת וארגיש התרעננות. אם אחפש מקום לטייל עם בן הזוג, אחפש מקום עם מים, בשפת הים או ליד מפל. למה? כי למים יש יסוד של חיבור. יסוד אלוהי. זו הבריה הכי ראשונית שאלוקים ברא בעולמו. המים פותחים את הנפש ואת הלב. למים בראשיתיים, מי גשם, יש ריכוז גבוה יותר של היסוד הזה. התמוזות במי בראשית מזורימה אנרגיה של התחדשות, של השתקקות לקשר. האישה יוצאת מהטבילה במקווה ומגיעה אל בן הזוג כשהיא טעונה באנרגיה מינית ורוחנית חזקה".
המקום הזה קנה לעצמו מוניטין קר ומנוכר. לא מיידע'ימה בשביל מקום שאמור להטעין אותנו באנרגיות.

"יש כמה גורמים שנותנים לאישה תחושה של עונש בטבילה. לפעמים המקווה לא ברמת ניקיון טובה, וזו באמת בעיה, למרות שהיום יש מקוואות מדהימים ומצוצבים. גם עצם נוכחותה של הבלנית מרתיע הרבה

תמצאו אותו מקשט בגלוי את ספריות הבתים. "קראתי אותו ומייד החבאתי בשידה שלי המיטה", אמרה לי מישא. "חסר לי שאחד הילדים יפתח את זה בטעות".
השורה התחתונה של הספר, שכריכתו הוורודה מעידה על קהל היעד הנשי המובהק שלו, היא ההנאה. ספר הזה קבע ש"כל הבריה, יסודה ושורשה מעניין התענוג, ולכן ברא את העולם". וכשוולפסון מדברת על תענוג, היא מדברת על תענוג. המעשה המיני במבט היהודי, היא מדגישה, לא נועד רק לפרייה ולרבייה, אלא גם להנאה. מה שמרומם את הקשר הפיזי הוא דווקא ימי הנידה, שבהם, על פי ההלכה, על הבעל והאישה לנהוג ריחוק פיזי מוחלט: "המרחק יוצר נגיעה, מתוך הגעגוע נוצר המגע, מתוך הכמיהה נוצר עונג".
היא בת 54. פסיכותרפיסטית ומטפלת זוגית, בעלת קליניקה פרטית בירושלים ומרצה במגזר הדתי בתחומי זוגיות ומשפחה. גדלה בשווייץ, בעיר מונטרה דוברת הצרפתית שלגדות אגם ז'נבה ולמרגלות האלפים. אף שהבית היה דתי ואביה רב וראש ישיבה, היא נשלחה ללימודים בבית ספר כללי, לצד גויים. בגיל 18 עלתה לארץ לבדה, ולאחר שירות לאומי נישאה לאברהם, היום רב בישיבת ההסדר במעלה אדומים. לפני עשור ייסדה את המיזם "אחותי כלה" בארגון צהר - הדרכת כלות לציבור החילוני.

"עברו לידי שמעו על הסיפור הזה של החור בסדין, אבל לא האמנתי שיש מישהו שבאמת מאמין לשטות הזאת. כשהתחלתי להיפגש עם זוגות חילונים, לא היה כמעט זוג אחד שזה לא עלה איתו בפגישה. מצאתי בורות ענקית לגבי מה שהם חושבים על יחסי מין אצל דתיים. כששאלתי נשים מה הן יודעות על המקווה, ענו לי: 'מלוכלך, פרימיטיבי'. כששאלתי על מיניות ביהדות, סיפרו לי על החור בסדין. הרגשתי שאני חייבת לספק תשובה, וכתבתי ספר. אני לא מוכרחה להחליט אם הוא מיועד לדתיים או לחילונים, אפשר לצאת מההגדרות המטופשות האלה. הספר פונה לכל מי שמעניין אותו מה חושבת היהדות על האישה, על מיניות, על יצירות. ואגב, על פי התפיסה ההלכתית, היחסים חייבים להתקיים בעידום מלא. בלי שום חציצה בין האיש לאשתו".

בבדיחות ישנות הגדירו את יחסי המין של הדתיים כ"שבועיים כִּיף כִּיף, שבועיים פסק זמן", בהתייחס לזמן המצומצם שבו מותרים בני הזוג במגע. אני שואלת

וד לפני שכתבתי אות אחת אני יודעת שתקראו. תקראו, כי יש כאן מיניות, ויש דתיים, והשילוב של שניהם הוא שרביט קסמים עי-תונאי שבקצהו מגנט. ואני, עוד לפני שכתבתי את אחת, כססתי את ציפורניי, תוהה בין קירות: איך לכתוב את זה שיהיה בכל זאת נקי, מהוגן, כמה שפחות מביך בשבילי, בשביל השכן שאפגוש מחר בבוקר. חשבתי שגם הרבנית נעמי וולפסון, מחברת הספר החתרני העוסק בדבורים ובציפורים, תהיה נכונה. אבל וולפסון הסתכלה עלי בעיניים ישירות ואמרה: "אומץ? למה את חושבת שדרוש פה אומץ? אני לא חווה את השיחה הזאת כמשהו מוזר שצריך להחביא. זה טבעי, זה הגיוני, כך צריך להיות".

ביחס לסרגל הבוטות הנהוג במקומותינו, השיחה איתה נשמעת כאילו עברה כיבוס בהרתחה. אבל בתוך המגזר הדתי, נעמי והספר שהוציאה לאחרונה עם בתה, צופיה שקורי, "מרחק, נגיעה" (הוצאת ידיעות ספרים), הם לא פחות ממהפכה. כדי להבין מה מהפכני בספר על אינטימיות זוגית - סקס, אם לרבר במילים ברורות יותר - צריך לראות את וולפסון. היא אשתו של רב, בתו של רב וראש ישיבה, בלנית, מתנחלת מהישוב פסגות הצמוד לרמאללה, אם לשמונה, סבתא לנכדים, עוטה מטפחת ענקית. לא הטיפוס שהייתם מצפים לשמוע ממנו על תנחות בחדר המיטות. בשנים האחרונות היא מסתובבת ברחבי הארץ ומעבירה הרצאות בקהילות דתיות. נשים נשואות בלבד יושבות מולה. משפילות עיניים, מחזיקות צחקוקי מבוכה. כולן סור פרות בלטות. בסוף ההרצאה היא מקבלת פתקים עם שאלות אנונימיות: מה מותר, מה אסור, מה יהיה על דעיכת התשוקה.

אנשים מאמינים בחור בסדין

הכל יודעים מדוע נכנסת כלה לחופתה; המהפכה של וולפסון היא הדלת שפתחה לדבר על זה. בספר העדין והנועז שכתבה, היא מפרקת פצצות טעונות על אינטימיות, תשוקה, אהבת הגוף, כל הדברים שבצנעה, שמאחורי קירות ומסכים - והכל תוך היצמדות למקורות ישראל. היא ליקטה מובאות מהתלמוד, מהזוהר ומפרשניו, מראשונים ומאחרונים, ולשה אותן לכדי רצף רהוט וקריא. הספר הפך בתוך כמה חודשים לרב מכר ולמתנה אידיאלית למתחתנים מהמגזר, אבל לא

ישראלים היום

וולפסון. "האיסורים מתבטלים כשבני הזוג באינטימיות גמורה"

**"חינוך לצניעות
שמשמש במונחים
של אשמה וחטא
הוא שגיא.
כתוב 'ואל אישך
תשוקתך'. אין דבר
ראוי ורצוי יותר מכך
שאישה תשתוק
לבעלה. אז כל הקשר
המיני משתדרג
ומקבל יותר עוצמה"**

**"ילדה קטנה יוצאת
מהמקלחת כשהיא
עירומה. היא
מרוצה מעצמה,
כיף לה. אמא שלה
תרדוף אחריה עם
מגבת ותצעק: 'זה
לא צנוע! זה לא
צנוע! מה הילדה
הבינה מזה? שהגוף
שלה לא יפה"**

‘דבק באשתו והיו לבשר אחד’, ויש ‘פרו ורבו’, אלה שני עניינים שונים. הרי גם כשאשה אינה פורייה – במקרים של הריון, הנקה, אישה עם אמצעי מניעה, אישה אחרי גיל הפוריות – יחסי האישות רצויים. הבאת חיים לעולם היא אמנם מטרה נעלה, אבל לא תנאי הכרחי לקיום יחסי מין. לעומת זאת, דבקות נפשית ופיזית בין איש לאישה היא תנאי הכרחי לקיום יחסים.”

מה התגובות שאת שומעת? לא מבקשים ממך

ללכת לשטוף את הפה?

“אני מדברת על זה בכל מקום, ואני לא אומרת את הדבר המובן מאליו. חילונים בטוחים שאצל הדתיים יחסי מין הם רק כדי לעשות ילדים. גם הדתיים לא חונכו לחשיבה נכונה. אני מכתת את רגליי בכל הארץ רק כדי להשמיע את הדבר הפשוט הזה. אנחנו סוחבים עמוק את הטעות הזאת שקדושה היא פרישות, וצריך לעבור תהליך של הפנמה כדי להחליף דיסק. הבעיה מתחילה בחינוך לצניעות. עקבות של חינוך לצניעות במשך כל שנות הנעורים גורמים לצעירות לחוות רגשות אשם, שממכים את התשוקה. הצניעות נדרשת לפי ההלכה, השאלה היא איך מסבירים את זה. ילדה קטנה יוצאת מהמקלחת כשהיא עירומה כמו חווה אמנו. היא מרוצה מעצמה, כיף לה. אמא שלה תרדוף אחריה עם מגבת ותצעק: ‘זה לא צנוע! זה לא צנוע!’ מה הילדה הבינה מזה? שהגוף שלה לא יפה. המסר שאנחנו משררים הוא שהגוף הוא דבר לא טוב. אבל אין יצירה יותר נפלאה ומופלאה ואלוקית יותר מאשר גוף האדם. הצניעות לא באה כדי להסתיר משהו בגלל שהוא לא יפה, להפך. אנחנו מכסים כי מדובר במשהו חשוב ויקר. תשווי בין אבטיח שמוכרים בשוק, וצועקים: ‘קילו בשקל’, לבין יהלום שנמצא בחנות קטנה, נסתר, בתוך קופסה, עטוף בצמר גפן. כשמור ציאים אותו, הוא נוצץ.”

אז מה תגיד לילדה שכרחה מהמקלחת, אני שואלת, חושבת על הבת שלי במצב כזה, כשאני נזעקת לכי סות אותה. לוולפסון יש תשובה: “הנכדות שלי יודות עות להגיד מגיל הגן: הגוף שלי יפה! אם אני רואה את אחת מהן לא מכוסה, אני אגיד לה ברוך, באהבה: ‘יש לך גוף כל כך יפה! בואי נכסה אותו!’ זה שינוי קטן שמשנה את התפיסה. אבל יש עוד דרך ארוכה עד שהתפיסה תשתנה.”

emilya@israelhayom.co.il

מלוכלך. יש תפיסה מוטעית, שהמקור שלה נוצרי, שכל מה שקשור ליצר ולעונג הוא לא ראוי. שקדושה היא יום כיפור, פרישות, כמה שיותר שמיים. זו טעות נוראית. קדושה היא חיבור. ככל שיש יותר עונג, יש יותר אחרות, יותר קדושה. זה מה שהקדוש ברוך הוא רוצה מאיתנו. כתוב בווהר שהעולם נברא כדי שנתענג בו. אין סתירה בין קדושה וטהרה לבין הנאה ועונג, זה מתמוגז יחד. כשעושים הפרדה בין גוף לרוח, זה עיוות שאין כדוגמתו. הקושי שנוצר אצל צעירות במעבר מנערה צנועה לאשת איש הוא לא בגלל שהמעבר הוא פתאומי, אלא בגלל הבושה מהגוף, תולדה של חינוך לצניעות שמשמש בשפה של אשמה וחטא. זו כמובן שגיא. כתוב ‘אל אישך תשוקתך’. אין דבר ראוי ורצוי יותר מכך שאישה תשתוק לבעלה. כשהיא משתוקקת לבעלה, כל הקשר המיני משתדרג ומקבל יותר עוצמה.”

יש לזה גיבוי תורני?

“בוורא! התורה מדברת על חיבור – ‘דבק באשך תו, והיו לבשר אחד’. לפי הקבלה, רק כשאיש ואישה נישאים ויוצרים אחרות, מתממשת הקדושה במלואה. הדבקות עם הבורא עוברת דרך החיבור המיני של איש עם אשתו, כשבמפגש של שני הגופים מתרחש מפגש עם השכינה. כמובן, יש תנאים, יש מסגרת: רק בין איש לאשתו שנישאו כדת וכדין, רק בימי הטהרה, רק מתוך הסכמה. אבל בתוך המסגרת – כגודל התשוקה, כך גודל הקדושה. בתוך המסגרת יש מקום לתת דרור לכל המאווים. זוג נשוי שמקיים קשר מיני בחדר סגור, לאחר שהאישה טבלה כהלכה, מותר לו לעשות כל מה שעולה על דעתו, על פי נטיות ליבו ורצונותיו, כל עוד הכל נעשה בהסכמה מלאה ומתוך אהבה. נכון שיש במקורות דעה שמבקשת להגביל את הגבר והאישה במה מותר ומה אסור בחדר המיטות, אבל אפשר למי צוא כר נרחב לגישה הפתוחה, הדוגלת בשחרור מלא, שבו כל האיסורים וההגבלות מתבטלים כששני בני הזוג נמצאים באינטימיות גמורה, ברצון משותף של בני הזוג. קשר שאין בו שום הגבלה, שמאפשר חירות מוחלטת, מביא לחיבור העמוק ביותר. במקורות ההלכתיים יש ביסוס לשני הגישות, אבל משום מה, הגישה המגבילה מוכרת יותר לציבור.”

אולי זה קשור לתכליתיות של מצוות פרו ורבו? לחיבור בין איש לאשתו אין שום קשר לילודה. יש

נשים, כי כמה בלניות מהדרור הקודם לקחו על עצמן תפקידים מיותרים. התפקיד היחיד של הבלנית הוא לברוק שכל הגוף נכנס למים. אצל רתיות יש גם הרבה היסטריה סביב ההקפדה ההלכתית בהלכות נידה. גם זה מיותר. ההלכה לא מסובכת.

“עניין נוסף שמרחיק נשים זה הקונוטציה שהן נותנות לעצם הטבילה. המילים ‘נידה’ או ‘טומאה’ נתפסות כשליליות ומקושרות ללכלוך או לחטא. אין שום קשר בינן למשמעות המוטעית הזאת. טומאה אינה לכלוך אלא היעדר חיים, והיא מופיעה כשיש ירידה בעוצמת החיים. טומאה וטהרה הן שני הקצוות על הציר של עוצמת החיים. הפער בין כוח החיים שנמצא בתוכנו לבין ההתמעטות הזמנית בכוח החיים, כמו שקורה בווסת, מורגש בנפש. מקווה הוא סיום של תהליך פנימי של האישה בינה לבין עצמה. זו לידה מחדש. הטבילה במים חיים מטעינה אותנו בחיים.”

האישה חוזרת הביתה מהטבילה – מה עכשיו? באולפנא קרא לזה “יחסים שבינו לביתה” והיתה בחינה על “חינוך לחיי משפחה”. בסביבה חילונית קוראים לילד – או למשחק המקדים שיביא את הילד – בשמו: יחסי מין. וולפסון מעדיפה “יחסי אישות”. “בקים יחסי אישות, בשונה מיחסי מין, אף אחד מן הצדדים לא מתעניין בצרכיו בלבד. כל אחד מבני הזוג חייב להתרכז בשותף ולספק אותו. זו מהותה של זוגיות. יש סיפור בגמרא, שבמבט ראשון הוא מרתיע, ובמבט שני יש בו מסר חשוב. מסופר על רב כהנא שהתחבא מתחת למיטתו של רב, שהיה צדיק הדור, וראה את הצדיק משמש את מיטתו בהתלהבות וביצירות כאילו זה הפעם הראשונה שהוא נוגע באישה. התורה מונחת פה בתוך הסיפור. הרב הקדוש, צדיק הדור, היה מענג את אשתו. הוא שוחח עם אשתו, סיפק אותה, ורק אז סיפק את היצר שלו. אנחנו לומדים מזה שאין סתירה בין היותך גדול הדור לבין תענוג גופני, וגם שהפך רטנר הוא לא חפץ. ההתעלות היא בכך שאתה קודם כל מנסה לספק ולשמש את השני.”

“הבורא רוצה שנתענג”

בתה של נעמי, צופיה שקורי (33), שסייעה לה בכתיבה, העדיפה לא להתראיין. לשאלתי אם לא חשה מבוכה בעת העבודה על הספר עם אממה, אמרה: “היום זה טאבו, אבל לאורך כל הדורות, אמהות הדריכו את בנותיהן לגבי מיניות וטהרה המשפחה. אני קיבלתי תי הדרכת כלה מאמא שלי, וזה נראה לי הדבר הכי טבעי בעולם.”

באחד המקומות בספר מצטטת וולפסון את הרב יוסף דוב סולובייצ'יק, מגדולי הרבנים של דורנו, שכתב: “נישואין שאין עימם מתענוגות הבשרים ומן האהבה החושנית סותרים את טבעו של האדם, ומן הראוי לפרקם.” וזהי רק ההתחלה. הספר מפרט תנאי חות ומצבים אינטימיים באופן נינוח למדי. משחקים מקדימים, ביגור מעורר. “כל מה שיגביר את היצר ואת השמחה המשותפת יש בו ברכה”, כתבה וולפסון באחד הפרקים, ואחר כך פירטה אפשרויות נועזות. אחד הרבנים החשובים שראה את הספר כעס. “עוד לא ראינו שמדברים כך בגלוי על חשק ותענוג”, נזף בוולפסון, “גם אם זו אמת, לא עושים מזה ספר שלם.” היא השיבה בשאלה: “מפרסמים ספרים שלמים על תולעת באורי – אז על זה לא?”

נדמה שלחלק מהדתיות יש סכסוך עם הגוף. יש לי חברה שתרגיש מצוקה כמעט מכל מגע, גם ממסאז' תמים בספא – אולי כי הנאה גופנית מתקשרת עם עולם של חטאים.

“אני שומעת את זה בווריאציות שונות כבר שנים. נשים שההיגיון והשכל אומרים להן שחיי אישות זה דבר טוב ונכון, אבל כשהן עם הבעל במיטה הן מריגשות מלוכלכות, או מרגישות שהן עושות משהו